

I det første Endringsforslag til § 1, der navnlig vedrører den Fritagelse, der i denne § er givet de mindre Hartkornsbrugere, for at erlægge den dem derved pålagte Hartkornsskat, forsaavidt de i Løbet af det Halvaar, der gaaer forud for en af Skatteterminerne, have været indkaldte til Militærtjeneste, have saaledes tvende ærede Medlemmer (Hasle og Milling) foreslaaet, at Fritagelsen ogsaa skal gjælde dem, der gjøre Militærtjeneste i det Halvaar, Skatten opkræves. Jeg troer ikke, at denne Forandring er, jeg vil sige ikke nødvendig, thi det er den ingenlunde, men ikke engang velbegrundet. Ligesom Indkomstskatten senere hen i Lovforslaget refererer sig til den Indtægt, Vedkommende har havt i det foregaaende Aar, 1863, saaledes opfattes vistnok ogsaa i Almindelighed Hartkornsskatten som en Skat, der lægges paa den Indtægt, vedkommende Hartkornbruger har havt i det forud for Skatteterminen gaaende Halvaar eller Heelaar, hvad man nu vil. Det er derfor ganske naturligt, at man fritager dem for at betale Skat, der i det foregaaende Halvaar have været indkaldte til Militærtjeneste, og saaledes maae antages at have havt en ringere Indtægt, navnlig paa Grund af den Assistance og Lignende, som de have maattet forskaffe sig til deres Jorders Dyrkning. Jeg troer derfor, at det er rigtigt, at Loven i denne Henseende er affattet saaledes, som den foreligger. Det er jo ogsaa klart, at der vil forekomme Uligheder ved Forslagsstillernes Forslag, idet der vil blive gjort Forskjel mellem dem, der ere indkaldte til Militærtjeneste maaskee ganske kort før Skatteterminen, og dem, der ere indkaldte maaskee en ganske kort Tid efter den, og de Sidste egne sig dog ganske vist ligesaa vel til al den Lettelse, de kunne faae, som de Første. Men, som sagt, Lettelsen i Skatten berøver paa et andet Hensyn, nemlig paa den Indtægt, som Vedkommende har maattet undvære af sit Agerbrug i det foregaaende Halvaar.

(Det af den ærede Landstingsmand for Bornholm (Sonne) stillede Endringsforslag, der gaaer ud paa at overføre et Beløb af

40,000 Rb. af Krigsskatten fra Kjøbstæderne til Landet, kan jeg heller ikke paa nogen Maade anbefale.) Jeg seer mig ikke istand til at angive, hvad vist heller Ingen vil forlange, i hvilket Forhold Kjøbstæderne bør bestattes ligeoverfor Landet; Ingen kan bestemt sige, at naar Kjøbstæderne give saa Meget, skal Landet give saa Meget. I Regjeringsudkastet havde man gjort et Forsøg i den Retning, idet man havde brugt Kjøbenhavn til Udgangspunkt. Man sagde: I Kjøbenhavn tage vi et Beløb af 3 pCt. af Indtægten, hvilket efter de fremkomne Oplysninger vil udgjøre 540,000 Rb., hvad skal saa derefter den øvrige Deel af Landet give? Man havde nu ingen Oplysninger om Indtægterne i Kjøbstæderne og savnede i høi Grad det nøstelige Materiale til at skaffe dem tilveie. Man gik derfor en anden Vej, idet man sammenlignede de kommunale Indtægter i Kjøbenhavn med dem i Kjøbstæderne. Nu er det ganske vist, at de svare ingenlunde til Indvaanernes Indtægter, men de ere dog altid et Tegni i den Retning. Man udsandt da, at hvis man skulde have paalignet Kjøbstæderne en Sum, der svarede til Forholdet mellem Kjøbenhavns og Kjøbstædernes kommunale Indtægter, maatte det have været, saavidt jeg erindrer, en Sum af 450,000 Rb. Ved Siden heraf indsaae man imidlertid let, at de kommunale Indtægter i en stor Deel af Landets Kjøbstæder tilveiebringes med ikke lidet større Anstrengelse og Behyrdselse af de personlige Indtægter end her i Kjøbenhavn, selv om man tog Hensyn til den Skattebyrde, som Kjøbenhavns Indvaanere bære paa en mere indirekte Maade, nemlig gennem Hunsleie og Sligt; og man gjorde derfor et Afslag, ganske vist efter et vilkaarligt Skøn, af 60,000 Rb., saa at det altsaa blev 390,000 Rb. Tager man imidlertid Sagen paa en anden Maade, sammenligner man Kjøbenhavn med Kjøbstæderne, og lægger til Grund for Sammenligningen det Forhold, som Regjeringen og Folkethinget have fundet det hensigtsmæssigt at bruge ved Fordelingen mellem Kjøbstæderne indbyrdes, nemlig $\frac{1}{3}$ efter Folketallet, $\frac{1}{3}$